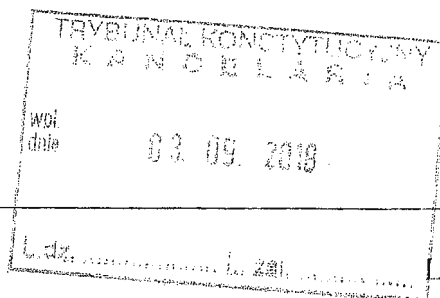

Kancelaria Adwokacka
adwokat Adam Kaznowski
ul. Lipowa 17 lok. 2, 20-020 Lublin
tel/fax 81/53-227-76

Lublin, 22.08.2018r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

Al. J. Ch. Szucha 12 a
00-918 Warszawa

odpis

Skarżący:

F - **Spółka z o.o.** w upadłości likwidacyjnej
z siedzibą w K (KRS
) reprezentowana przez
pełnomocnika adw. Adama Kaznowskiego,
prowadzącego Kancelarię Adwokacką pod
adresem j/w, wpis na listę Izby Adwokackiej w
Lublinie – nr 634,

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Określenie przedmiotu skargi konstytucyjnej

Działając na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mi przez Panów :
A E i R O (których uwierzytelnione pełnomocnictwo
załączam – załącznik nr 1),

na zasadzie art. 79 ust. 1, art. 188 pkt 5 i art. 191 ust. 1 pkt 6 Konstytucji
Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 z
późn. zm.) oraz art. 56 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i
trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r.
poz. 2072);

**składam skargę konstytucyjną i wnoszę o orzeczenie przez
Trybunał Konstytucyjny o niezgodności przepisów:**

art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe
Prawo upadłościowe (Dz. U. Nr 60, poz. 535 z późn. zm.), w zakresie w
jakim w/w przepis przewiduje jedynie możliwość wysłuchania dłużnika,

art. 27 ust. 1 ustawy w zakresie w jakim w/w przepis przewiduje jako
zasadę rozpoznawanie spraw o ogłoszenie upadłości na posiedzeniu
niejawnym,

art. 51 ust. 2 ustawy Prawo upadłościowe, w zakresie w jakim w/w przepis
przewiduje skuteczność i natychmiastową wykonalność postanowienia o
ogłoszeniu upadłości,

art. 33 ust. 2 i 3 ustawy Prawo upadłościowe, w zakresie w jakim w/w
przepisy wyłączają możliwość wniesienia nadzwyczajnych środków
zaskarżenia (kasacja i skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego orzeczenia),

z art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r.
(Dz.U. Nr 78, poz. 483), przez naruszenie zasady ochrony własności,

z art. 22 Konstytucji R.P. przez ograniczenie wolności gospodarczej,
poprzez wykluczenie – co do zasady - możliwości pełnego udziału w
postępowaniu upadłościowym stron tego postępowania, a w szczególności
dłużnika,

w związku z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji R.P. , poprzez naruszenie prawa
do własności i warunków do równego traktowania podmiotów, którym prawo
to przysługuje,

w związku z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji R.P. , poprzez naruszenie przez
ustawodawcę, a w konsekwencji także przez sądy stosujące niezgodny z
Konstytucją przepis, zasady równości wobec prawa Skarżącej Spółki, jej prawa
do równego traktowania przez władze publiczne i zakazu dyskryminacji z
jakiegokolwiek przyczyny, polegające na ograniczeniu jej pozycji prawnej i
bezzasadnym uprzywilejowaniu podmiotów kierujących wnioskami o ogłoszenie
upadłości,

z art. 45 ust. 1 Konstytucji R.P., poprzez naruszenie prawa do
sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy i przez dopuszczenie w
zaskarżonym przepisie, w sposób sprzeczny z powołanymi regułami
konstytucyjnymi, ograniczenia korzystania przez Skarżącą Spółkę z
konstytucyjnej ochrony prawa do sądu - fundamentalnej gwarancji
praworządności.

z art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji R.P., poprzez bezpodstawne zamknięcie drogi do wynagrodzenia ewentualnej szkody jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej.

z art. 78 Konstytucji R.P., poprzez wprowadzenie zasady natychmiastowej wykonalności pierwszo-instancyjnego orzeczenia o ogłoszeniu upadłości w sytuacji, gdy powołany wyżej przepis zapewnia prawo do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji,

U Z A S A D N I E N I E

1. Stan faktyczny związany z roszczeniami Skarżącej Spółki

Skarżąca spółka F Sp. z o.o. - obecnie w likwidacji z/s w K prowadziła działalność gospodarczą.

stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w L z/s w Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych wydał na posiedzeniu niejawnym postanowienie o ogłoszeniu upadłości. Nastąpiło to bez uprzedniego wysłuchania członków zarządu Skarżącej. (załącznik nr 2 – kserokopia postanowienia Sądu Rejonowego L z/s w IX Wydział Gospodarczy KRS z maja 2018 r. -). W dniu maja 2018 r. Sąd Okręgowy w L w IX Wydziale Gospodarczym w sprawie oddalił zażalenie Skarżącej. (załącznik nr 3 – kserokopia postanowienia Sądu Okręgowego w L IX Wydział Gospodarczy maja 2018 r. -).

Orzeczenie to zostało doręczone pełnomocnikowi Skarżącej w dniu 25 maja 2018 r. (załącznik nr ~~4~~ – kserokopia książki odbiorczej pełnomocnika Skarżącej).

2. Zastosowanie w postępowaniu sądowym sprzecznych z Konstytucją regulacji prawnych naruszających konstytucyjne prawa Skarżącej.

W świetle przytoczonych wcześniej orzeczeń sądowych, zapadłych w sprawie Skarżącej Spółki nie budzi wątpliwości, że Sąd Rejonowy w L z siedzibą w w IX Wydziale Gospodarczym dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych w przedmiotowym postępowaniu upadłościowym (poprzedzającym wniesienie niniejszej skargi) zastosował kwestionowane w tej skardze uregulowania ustawowe, a to art. 30 ust. 1 i art. 27 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe.

Po pierwsze nie wysłuchał dłużnika, pomimo że pierwotnie taki zamiar wprost wyraził wyznaczając termin rozprawy na dzień stycznia 2018 r. i

wzywając na ten termin członków zarządu Spółki. Z niewyjaśnionych powodów, na posiedzeniu niejawnym, zniósł ten termin i w dniu stycznia 2018 r. orzekł co do istoty sprawy. Nie ulega więc wątpliwości, że Sąd orzekający zastosował oba kwestionowane w skardze przepisy prawa upadłościowego.

Pozostałe przepisy ustawy Prawo upadłościowe tj art. 33 ust. 2 i 3 i 51 ust. 2 ustawy Prawo upadłościowe – z uwagi na ich brzmienie i istotę – nie zostały zastosowane wprost przez sądy orzekające, co jednak nie uniemożliwia ich zakwestionowania w skardze jako niezgodnych z Konstytucją R.P.

Z uwagi na zastosowanie przez Sąd w/w przepisów Skarżąca Spółka została pozbawiona nie tylko możliwości należytej ochrony swoich praw, ale także nie może skutecznie skorzystać z drogi sądowej dochodzenia naruszonych praw. W obowiązującym stanie prawnym uzyskanie stosownego orzeczenia prejudycjalnego w omawianym zakresie odpowiedzialności władzy publicznej jest warunkiem prawnym realizacji prawa do odszkodowania. Dochodzenie odszkodowania od Skarbu Państwa za bezprawie judykacyjne ma bowiem charakter dwuetapowy. Postępowanie odszkodowawcze w omawianym aspekcie musi być poprzedzone właściwym postępowaniem, mającym na celu stwierdzenie niezgodności z prawem. Stanowi ono element konieczny mechanizmu odpowiedzialności odszkodowawczej w omawianym zakresie. Za utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego można uznać pogląd, że rozstrzygnięcie zapadłe w wyniku wniesienia skargi kasacyjnej, czy o stwierdzenie niezgodności z prawem "jest prejudykatem umożliwiającym wystąpienie z powództwem odszkodowawczym przeciwko Skarbowi Państwa" (postanowienie SN z 13 marca 2009 r., sygn. II CNP 120/08, postanowienie SN z 23 września 2008 r., sygn. I CNP 68/08).

Praktyczne zastosowanie kwestionowanych przepisów wynika z niewłaściwego ukształtowania przez ustawodawcę regulacji prawa, która nie uwzględnia faktu, że konstytucyjne prawo do domagania się odszkodowania za niezgodne z prawem działanie władzy publicznej istnieje w systemie prawa od 17 października 1997 r.

W związku z powyższym, gdyby nie treść art. 33 ust 2 i 3 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, Sąd Najwyższy orzekający ostatecznie w takiej sprawie mógłby rozpoznać zasadność zarzutów Skarżącej, w przypadku zakwestionowania prawidłowości orzeczeń sądów upadłościowych.

Niemniej jednak to nie normy regulujące procedurę, ale norma regulująca dopuszczalność zainicjowania tej procedury stanowiła podstawę normatywną rozstrzygnięcia o konstytucyjnych prawach i wolnościach Skarżącej - art. 33 ust 2 i 3 ustawy Prawo restrukturyzacyjne. Wyłączenie możliwości wniesienia nadzwyczajnych środków zaskarżenia (kasacja i skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia) jest równoznaczne z odmową przyznania ochrony sądowej roszczeniu skierowanemu w związku z orzeczeniem.

3. Uzasadnienie zarzutu niezgodności przepisów określonych artykułów z Konstytucją R.P.

A. Uwagi ogólne.

Wskazane przepisy Konstytucji naruszone przez kwestionowane przepisy ustawy Prawo upadłościowe stanowią wzorce kontroli konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny uznaje bowiem, że status człowieka i obywatela w RP – a także podmiotów „pochodnych” - wyznaczony jest w pierwszej kolejności przez normy rozdziału II Konstytucji, czyli przez wolności i prawa, których podstawą i źródłem jest przyrodzona i niezbywalna godność człowieka.

Chociaż przepisy art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji ze względu na treść normatywną, odnoszoną do konkretnych sytuacji prawnych, nie mogłyby stanowić samodzielnej podstawy skonkretyzowanych praw podmiotowych, a tym samym - skargi konstytucyjnej – nie oznacza to, że treść powołanych wzorców kontroli jest dla niniejszej sprawy obojętna. Artykuły te nie pozostają bowiem bez znaczenia dla interpretacji art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji w kontekście określenia warunków ochrony prawa jednostki do dochodzenia naruszonych praw lub wolności.

B. Uwagi szczegółowe.

Zdaniem Skarżącej Spółki przepisy **art. 27, 30 ust. 1 art. 33 ust. 2 i 3 i art. 51 ust. 2** ustawy Prawo upadłościowe, w zakresie w jakim w/w przepis przewidują jako zasadę : - rozpoznawanie spraw o ogłoszenie upadłości na posiedzeniu niejawnym, - jedynie możliwość wysłuchania dłużnika i -

natychmiastową wykonalność postanowienia o ogłoszeniu upadłości są niezgodne z Konstytucją z następujących względów:

a).

Art. 30 ust 1 i art 27 UST. 1 ustawy Prawo upadłościowe są niezgodne z art. 21, 22, art. 64 ust. 1 i 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji R.P.

W odniesieniu do Skarżącej charakter naruszenia konstytucyjnych praw i wolności przez ten przepis jest indywidualny, aktualny (nie potencjalny) oraz bezpośredni.

Taki stan normatywny :

- łamie zasadę ochrony własności,
- ogranicza wolność działalności gospodarczej,
- zakłóca prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd,

Jak wspomniano powyżej naruszenie przepisów postępowania, które – zdaniem Skarżącej miało wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 30 ust. 1 i art. 27 ust. 1 Prawa upadłościowego oraz polegało na wydaniu postanowienia o ogłoszeniu upadłości F sp. z o.o. na posiedzeniu niejawnym, mimo wcześniejszego wyznaczenia rozprawy na dzień stycznia 2017 r. i wezwania do osobistego stawienia członków zarządu dłużnika, czym Sąd upadłościowy naruszył prawo dłużnika do sprawiedliwego procesu, ponieważ uniemożliwił przedstawienie przed Sądem I instancji zarządowi Skarżącej własnego stanowiska w sprawie, jej aktualnej sytuacji finansowej i planów rozwoju działalności. Członkowie zarządu Skarżącej mieli więc prawo przypuszczać (wręcz mieć pewność), że sąd umożliwi im czynny udział w postępowaniu. W doktrynie akcentuje się, że wysłuchanie ma nastąpić *“w razie potrzeby”*. Dotychczasowe doświadczenie uczy, że takich spraw nie jest wiele, wysłuchanie zatem, o którym mowa, nie będzie zapewne w dalszym ciągu regułą. (Prawo upadłościowe Gurgul 2018, wyd. 11/Gurgul, tezy do art. 30, LEGALIS). Powyższe jednoznacznie wskazuje na niekonstytucyjność art. 30 ust. 1 i art. 27 Prawa upadłościowego. Takie ukształtowanie w/w przepisów nie tylko podważa możliwość podejmowania i prowadzenia efektywnego postępowania sądowego przez Skarżącą, ale zarazem zaprzecza możliwości odczytywania treści omawianego przepisu w świetle jego gwarancyjnej funkcji, jako środka ochrony wolności i praw oraz zasady demokratycznego państwa prawa. różnicuje sytuację prawną i faktyczną stron postępowania upadłościowego. Nadto wierzyciel takiego postępowania składając wniosek może liczyć na jego rozpoznanie z ograniczeniem do

analizy przez sąd złożonych dokumentów. Natomiast dłużnik jest – co do zasady – pozbawiony nawet prawa bezpośredniego i aktywnego w nim udziału.

b).

Art. 51 ust. 2 ustawy Prawo upadłościowe jest niezgodny z art. 78 Konstytucji R.P. Z uwagi na szczególny charakter i skutki orzeczenia o upadłości wprowadzenie zasady natychmiastowej wykonalności łamie zasadę dwuinstancyjności postępowania. Upadły jeszcze przed uprawomocnieniem się postanowienia o upadłości traci prawo zarządu oraz możliwość korzystania z mienia wchodzącego do masy upadłości i rozporządzania nim. Następują daleko idące skutki wynikające z przepisów zawartych w Tytule III w Dziale II ustawy Prawo upadłościowe. Nawet więc w przypadku korzystnych dla wierzycieli upadłego działań jaki mógłby podjąć dłużnik – zostaje to natychmiastowo wyłączone. Cały jego majątek przechodzi pod kontrolę syndyka lub nadzorcy sądowego, w związku z czym osoby te (podobnie jak sędzia-komisarz) mają prawo wymagać od upadłego określonego zachowania oraz nakładać na niego określone ograniczenia. Jeżeli ogłoszono upadłość z likwidacją majątku, upadły jest zobowiązany do tego, żeby wskazać i wydać syndykowi cały swój majątek oraz wszystkie dokumenty dotyczące jego działalności, majątku i rozliczeń. Dłużnik może jedynie złożyć wniosek o wstrzymanie likwidacji masy upadłości przez sędziego komisarza do czasu uprawomocnienia się postanowienia w przedmiocie ogłoszenia upadłości.

c).

Art. 33 ust 2 i 3 ustawy Prawo upadłościowe jest niezgodny z art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 i art. 77 ust. 2 Konstytucji R.P.

Skarżąca Spółka podkreśla, iż podnosząc zarzut naruszenia art. 32 Konstytucji – nie wskazuje tego przepisu jako samoistnej podstawy skargi konstytucyjnej, ale w łącznej kwalifikacji niekonstytucyjności.

Skarżąca respektuje przy tym pogląd Trybunał Konstytucyjnego, w świetle którego prawo do równego traktowania winno być ujmowane w związku z konkretnymi normami prawnymi lub działaniami organów władzy publicznej, a nie „samoistnie”, w oderwaniu od nich. O ile bowiem kwestionowane normy nie miałyby odniesienia do konkretnych, konstytucyjnych wolności i praw jednostki, bądź podmiotu prawnego - prawo

do równego traktowania nie mogłoby być skutecznie chronione za pomocą skargi konstytucyjnej (wyrok TK z 6 października 2004 r. sygn. SK 23/02).

Jednakże w niniejszej sprawie Skarżąca nie powołuje się na zasadę równości *in abstracto*, lecz m.in. w kontekście art. 77 ust. 2 Konstytucji, tj. na podmiotowe prawo równego dla wszystkich dostępu do drogi sądowej w przypadku dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

Zdaniem Skarżącej Spółki, ustawodawca stanowiąc art. 33 ust. 2 i 3 ustawy Prawo upadłościowe i zezwalając następnie na jego stosowanie w obrocie prawnym, także przez sądy, naruszył wyrażoną w art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP zasadę równości wobec prawa Skarżącej oraz jej prawa do równego traktowania przez władze publiczne i zakaz dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny.

Rozumienie zasady równości jest przedmiotem ugruntowanego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, a całościowe podsumowanie tych poglądów zawiera m.in. wyrok z 8 maja 2001 r. sygn. P 15/00.

Z zasady równości wynika nakaz jednakowego traktowania wszystkich obywateli (pomiotów) w obrębie określonej kategorii. Podmioty charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną, winny być traktowane bez zróżnicowań, zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (wyrok z 5 listopada 1997 r., sygn.K 22/97).

Odnosząc powyższe ustalenia do realiów niniejszej sprawy, należy uznać, że nierówność pozycji prawnej oraz faktycznej Spółki wprowadzone przez art. 33 ust. 2 i 3 Prawa upadłościowego – nie jest oparte na jakiegokolwiek wartości, czy normie konstytucyjnej- przeciwnie: pozostaje w sprzeczności z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP, gdyż narusza wymogi legislacji, jednoznacznie dyskryminując Skarżącą Spółkę przez odmówienie jej ochrony prawnej dochodzenia naruszonych praw i wolności.

Art. 33 ust 2 i 3 ustawy Prawo upadłościowe jest niezgodny także z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, gdyż ustawa zamykająca pośrednio lub bezpośrednio drogę dochodzenia naruszonych praw i wolności, uniemożliwia zarazem rozpoznanie "sprawy" przez sąd.

Art. 45 ust. 1 Konstytucji wyraża jedno z podstawowych praw jednostki, stanowiąc zarazem fundamentalną gwarancję praworządności (por. wyrok z 10 maja 2000 r., sygn. K 21/99). Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Trybunału poglądem na konstytucyjne prawo do sądu składa się w

szczegółności: prawo dostępu do sądu, prawo do odpowiednio ukształtowanej procedury sądowej, prawo do wyroku sądowego, prawo do odpowiedniego ukształtowania ustroju i pozycji organów rozpoznających sprawę.

Stwierdzenie niezgodności poddanej kontroli regulacji z art. 77 ust. 2 Konstytucji co do zasady oznacza, że regulacja ta narusza również art. 45 ust. 1 Konstytucji przez to, że pozbawia podmiot, którego prawa i wolności zostały naruszone, możliwości zwrócenia się do sądu z żądaniem udzielenia ochrony prawnej w konkretnej sprawie.

Biorąc pod uwagę fakt najwyższej mocy Konstytucji oraz ustrojową zasadę ochrony praw i wolności, konstytucyjnemu prawu do domagania się odszkodowania należy zapewnić efektywność. Realizacja na poziomie ustawowym prawa wynikającego z art. 77 ust. 1 Konstytucji powinna zapewniać realną odpowiedzialność władzy publicznej.

Zważywszy na fakt, że w demokratycznym państwie prawa zasadą jest dostęp obywateli do sądu w celu umożliwienia im obrony ich interesów oraz uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia należy uznać, iż zaskarżony przepis zamyka drogę sądową osobom poszkodowanym bezprawiem judykacyjnym.

Ponadto przepis art. 77 ust. 2 Konstytucji nie tylko uzupełnia treść prawa do sądu, ale także eksponuje jego wartość. Postępowanie przed wymiarem sprawiedliwości jest zagwarantowane zarówno przez przepisy konstytucyjne, jak i jawi się jako jedyna adekwatna droga do dochodzenia naruszonych praw i wolności. Właściwym jest więc fakt, iż Ustawa Zasadnicza zabrania ustawodawcy takiego unormowania, które wyłączałoby możliwość realizacji w trybie postępowania sądowego wszelkich roszczeń jednostki.

Mimo różnego zakresu przedmiotowego obu przepisów- art. 45 ust. 1 gwarantuje prawo do sądu, a art. 77 ust. 2 określa granicę ingerencji w sferę prawa do dochodzenia praw i wolności, to dopiero ich łączne rozpatrywanie w świetle zasady demokratycznego państwa prawnego przedstawia w pełni znaczenie idei prawa do sądu.

Mając na względzie wszystkie wyżej wymienione argumenty niniejsza skarga konstytucyjna zasługuje na uwzględnienie przez Trybunał Konstytucyjny, o co - w imieniu Skarżącej - wnoszę.

Adam Koznowski
Adwokat

Załączam:

1. uwierzytelnioną kserokopia pełnomocnictwa,
2. dokumenty wymienione w treści skargi (załączniki nr 2 - 4);
3. 4 odpisy skargi konstytucyjnej z załącznikami.

Adam Kaznowski

Adwokat